

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 31/2568

ศาลแขวงพระนครเหนือ ศาลผู้ส่งความเห็น ศาลปกครองกลาง ศาลผู้รับความเห็น บริษัท อ. จำกัด (มหาชน)
โจทก์ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช จำเลย

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้ บริษัท อ. จำกัด ยื่นฟ้อง กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช จำเลย ความว่าโจทก์เป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์ไว้จากนาย ศ ประเภทคุ้มครอง 1 ปีโดยเริ่มคุ้มครองตั้งแต่วันที่ 7 ธันวาคม 2565 สิ้นสุดวันที่ 7 ธันวาคม 2566 เมื่อวันที่ 28 เมษายน 2566 เวลา 15.46 นาฬิกา นาย ศ ขับรถยนต์คันที่โจทก์รับประกันภัยมาจอดที่จุดจอดรถถ้าจอมพล หรือ "สวนรุกขชาติถ้าจอมพล" ปรากฏว่ามีกิ่งไม้ขนาดใหญ่ของต้นสะเดาหักโค่นลงมาทับกระจกหน้ารถยนต์เสียหายซึ่งเหตุละเมิดดังกล่าวจะไม่เกิดขึ้น ถ้าเจ้าหน้าที่สวนรุกขชาติถ้าจอมพลตรวจสอบและตัดกิ่งไม้ดังกล่าวเพื่อป้องกันการหักโค่นของกิ่งไม้ จำเลยในฐานะหน่วยงานราชการที่มีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลสวนรุกขชาติถ้าจอมพลจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายจากการที่ต้นสะเดาหักโค่นเป็นอันตรายแก่บุคคลทั่วไปที่มาจอดรถ โจทก์ในฐานะผู้รับประกันภัยจึงได้นำรถยนต์คันเอาประกันภัยไปทำการซ่อมแซมเพื่อให้มีสภาพการใช้งานได้ดังเดิมและจ่ายเงินค่าซ่อมแซม เป็นจำนวนเงิน 42,000 บาท โจทก์จึงรับช่วงสิทธิของผู้เอาประกันภัย มาไล่เบี้ยจากจำเลยขอให้บังคับจำเลยชำระเงินรวม 43,300 บาท พร้อมดอกเบี้ย ร้อยละ 3 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระให้แก่โจทก์เสร็จสิ้น จำเลยให้การว่า จำเลยไม่ได้จงใจหรือประมาทเลินเล่อทำให้ทรัพย์สินที่เอาประกันได้รับความเสียหาย เหตุดังกล่าวเกิดจากเหตุสุดวิสัย ขอให้ยกฟ้อง จำเลยยื่นคำร้องโต้แย้งเขตอำนาจศาลว่า คดีนี้เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ศาลแขวงพระนครเหนือเห็นว่า จำเลยไม่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายที่ต้องบำรุงรักษาต้นไม้ให้เกิดความปลอดภัยแก่ประชาชนในพื้นที่รับผิดชอบ กรณีไม่ใช่คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครอง คดีจึงอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม ศาลปกครองกลางเห็นว่า คดีนี้เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง คณะกรรมการฯ พิจารณาแล้วเห็นว่า กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช จำเลยเป็นส่วนราชการระดับกรมสังกัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีฐานะเป็นนิติบุคคล ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 จึงเป็นหน่วยงานทางปกครองตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 และโดยที่ข้อ 6 (5) แห่งระเบียบกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ว่าด้วยการปฏิบัติการของพนักงานเจ้าหน้าที่ในอุทยานแห่งชาติ วนอุทยาน สวนพฤกษศาสตร์ และสวนรุกขชาติ พ.ศ. 2564 บัญญัติให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามระเบียบดังกล่าวมีอำนาจกระทำการ ตัด บั่นทอน ย้ายไม้หรือขุดล้อมย้ายต้นไม้ ที่อยู่ในสภาพกีดขวางและเป็นอันตรายแก่อาคารหรือสิ่งปลูกสร้างหรือทรัพย์สินของทางราชการ หรือที่จะก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตหรือทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว หรือเพื่อให้เป็นไปตามแผนงานหรือโครงการตามที่อธิบดีเห็นชอบ การกระทำของพนักงานเจ้าหน้าที่

ตามระเบียบดังกล่าวจึงเป็นอำนาจหน้าที่ในทางปกครอง ดังนั้น เมื่อโจทก์ฟ้องว่าจำเลยละเลยต่อหน้าที่ในการตรวจสอบและดูแลต้นไม้ภายในสวนรุกขชาติที่อยู่ภายใต้พื้นที่รับผิดชอบของจำเลย ทำให้กิ่งไม้หักโค่นหล่นมาทับหน้ากระจกหน้ารถยนต์คันที่โจทก์รับประกันภัยได้รับความเสียหาย และโจทก์ได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เอาประกันภัยแล้ว จึงใช้สิทธิไล่เบี้ยแก่จำเลย คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 อันอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง

องค์คณะ

ไม่มี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/31/2568>